

ה"ט 18461/05/17 - דוד לסרי - בעצמו נגד אשכול לוי- בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

ה"ט 18461-05-17 לסרי נ' לוי

11 מאי 2017

לפני כבוד השופט אמיר דורון
המבקש

דוד לסרי - בעצמו
באמצעות ב"כ עו"ד אלבו - בהעדר

נגד
המשיב

אשכול לוי- בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד אוחיון - בעצמו

החלטה

בקשה למתן צו על פי החוק למניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב 2001.

תמצית טיעוני הצדדים:

1. טיעוני המבקש:

המבקש הגיש בקשה מפורטת בכתב לתיק בית המשפט, וכן נחקר במסגרת ניהול הוכחות בבקשה.

המבקש טענתו הינו בעל חברה בשם "מיקסולוגיה אילת בע"מ" (**החברה**) המנהלת עסק בשם "הספריה" באילת (**העסק**). המבקש טען כאמור לעיל, כי המשיב ביצע מעשי גניבה חוזרים ונשנים של כסף מזומן והמחאות מהעסק, איים עליו ואף סחט אותו באיומים, במשך תקופה לא קצרה. עוד טען המבקש כי המשיב החליף בשלוש הזדמנויות שונות את מנעולי הכניסה לעסק.

המבקש ציין כי הגיש תלונות במשטרה נוכח האמור, וכעת נוכח אוזלת יד המשטרה, פנה לבית משפט זה לשם קבלת סעד כאמור, לפיו יורחק המשיב ממקום עבודת המבקש, ממקום מגוריו, מרכבו או מכל מקום בו נוהג להימצא בקביעות, יחד עם תנאים נוספים שעוסקים בהטרדה, איום, התחקות אחר ויצירת קשר עם המבקש.

באשר לסוגית הגשת הבקשה בבית המשפט בבאר-שבע, ולא בבית המשפט באילת, הסביר המבקש כי לבית משפט זה סמכות מקבילה לדון בבקשה, והמבקש עצמו לא בוטח ברשויות באילת.

עוד הוסיף בחקירתו בבית המשפט, כי סובל הוא מחרדה משמעותית, ונוכח החלפת המנעולים בעסק על ידי המשיב,

והתנהלותו הקולנית והכוחנית הוחרפו תחושותיו אלו. המשיב אישר כי פנה ביום 8.5.17 למשיב טלפונית, הגם שחשש ממנו, אך טען כי עשה זאת נוכח ביקורת מס הכנסה בעסק, ורצונו לעדכן המשיב בכך שאם יתגלו חוסרים בקופה, ירבוץ הדבר לפתחו (עמ' 4 ש' 19-23).

כאשר נשאל המשיב בחקירתו, מדוע לא ציין בתסקיר את הניסוח של האיומים שאוים לטענתו על ידי המשיב, ציין כי דברים אלו צוינו בחקירות במשטרה (עמ' 4 ש' 31-35).

כאשר עומת עם העובדה שלמרות שהוא טוען כי החברה והעסק הינם שלו, הרי שמרשם רשם החברות (**מש1**) מעיד כי המניות במלואן מצויות בידיו של ואחר בשם עדן פרקו (**עדן**), ציין כי לאחרונה הועברו 50% מהמניות אליו, אך הדבר טרם קיבל ביטוי ברישום החברה, נוכח טעות של עורך דינו.

עוד ציין, כי המשיב פוקד את העסק מידי יום, והגם שהוחלפו המנעולים על ידי המשיב, הוא דאג לקבל עותק של המפתחות מהחברה שביצעה ההחלפה (עמ' 6 ש' 4-7).

בנוסף ציין, כי המשיב הוא השוכר המקורי של הנכס, והסכם השכירות הוא על שמו של שמעון יפרח (**יפרח**), והוא מניח שיש הסכם בינם המאשר למשיב כניסה לעסק. (עמ' 6 ש' 15-16).

כאשר נשאל מדוע לא הגיש תלונותיו במשטרה אלא רק החל מיום 3.5.17, בעוד לטענתו המשיב משיג גבול לעסק כבר מזה חודש ומחצה, השיב כי נעשו ניסיונות גישור בינו לבין המשיב שלא צלחו, ואישר כי לעסק היה חוב בסך של 150,000 ₪. (עמ' 6 ש' 23-25).

עוד ציין בהקשר זה, כי הגם שהגיש תלונותיו במשטרה, ביקש שלא לזמן את המשיב לחקירה באותן פעמים בהם הגיש הוא עצמו את התלונה (עמ' 7 ש' 24-29).

כאשר נתבקש להסביר מדוע לא עמד על תיקון נוסח מסמך אישור הגשת התלונות שהגיש במשטרה, כך שיכילו עבירות מעבר לגניבה בלבד, ציין כי אינו מרוצה מהתנהלות המשטרה באילת, וממילא ניסה גורם במשטרה ל"הוריד" אותו מעצם הגשת התלונה. כאשר הגיע בעצמו להגיש תלונה רביעית נשוא הבקשה, נאמר לו שדבריו יצורפו לתלונות הקודמות, והוא לא קיבל אישור על כך (עמ' 7 ש' 1-9).

כאשר נשאל באשר לאיומים שאוים לכאורה, ציין כי האיומים היו יותר איומים על העסק, והוא שמע זאת מעדן, שציין בפניו כי מפחד הוא שהמשיב יחליף מנעולים, יסגור העסק וישליכם לרחוב. כאשר נשאל האם צירף תצהיר של עדן לבקשתו, או הביאו למתן עדות, שלל זאת בנימוק שעדן חושש (עמ' 8 ש' 11-22).

אישר כי נתן המחאות לכיסוי החוב האמור, שנוצר עקב הפעלה קודמת של המקום, מהחברה, וכן ניתנו המחאות (בחודש אפריל או מרץ שנה זו) עבור שכירות והבטחת השכירות בין בעל הנכס לחברה (עמ' 6 ש' 30-32). בחקירתו החוזרת, מסר כי הופעל עליו לחץ לשלם את החובות, ובנוסף לא קיבל את חוזה השכירות למקום למרות תשלום החוב (עמ' 12 ש' 5-6).

כאשר נתבקש להבהיר מדוע מסר שהעביר מניות לעדן וזה היה אמור להיות חלוקה של 50% לכל אחד מהם, וטען כי עשה זאת במהלך חודש אפריל 2017, בעוד שב-מ/ש1, מופיע כי כבר בעת היווסד החברה ביום 16.2.17, כלל המניות היו של עדן, השיב כי יש לו פרוטוקול המעיד אחרת, והציג לבית המשפט מסמך הנושא הכותרת 'פרוטוקול אסיפת בעלי מניות מיוחדת מיום 20.3.17' (מב/1), וביקש להסביר כי הוא בעל המניות היחיד בחברה שהוקמה על ידו, ומב/1 מעיד על הקצאת המניות הנוספות לעדן.

באשר לסוגיית שכירות הנכס בו ממקום העסק, טען המבקש כי הוא השוכר, וכאשר עומת עם הסכם שכירות ביחס לנכס (מ/ש2), בו הצדדים להסכם הם יפרח וחברה אחרת בשם 'ממן יוחנן ושושנה בע"מ', ציין כי הוא מכיר את ההסכם אך למרות זאת הוא השוכר בפועל, ויש לו פנקס המחאות של החברה והוא שילם עבור השכירות כך. עוד ציין כי הגם שחווה השכירות אינו על שמו, הקופות כן, העובדים, החוזה מול זיכיון הרשת, חוזים מול רשויות, וכיוצא, הכל מלבד הסכם השכירות (עמ' 11 ש' 31-33).

כאשר הוצג בפניו (מ/ש3), הוא מסמך הנושא כותרת 'הסכם' והצדדים לו הם יפרח, עדן והמבקש (הסכם שאינו חתום על ידי הצדדים), ועל פיו חלוקת המניות בחברה תהיה באופן בו יוקצו ליפרח 55% מהמניות, למבקש 20% ואילו לעדן 25%, אמר כי "אם זה מה שכתוב אז כן, אני לא התעמקתי בעניין". (עמ' 10 ש' 26-27; עמ' 11 ש' 19).

2. טענות המשיב:

המשיב שנחקר אף הוא ארוכות במסגרת ההוכחות בתיק, טען מנגד, כי הוא מייצג את יפרח בניהול העסק, וכי העסק הוא שלו, נוכח תנאיו של מ/ש3.

לשם תמיכה בטענה זו, הציג לבית המשפט את מ/ש4, הנושא כותרת 'יפוי כוח' מיום 1.6.16, לפיו מייפה יפרח את המשיב להיות נציגו בנכס המצוי במקום העסק, לרבות סוגי הפעילות המוגדרת במסגרתו.

המשיב הרחיב בחלקה הראשון של עדותו, אודות הרקע לקשר בינו לבין המבקש ועדן, וכיצד נוצר הקשר העיסוקי בינם (עמ' 13 ש' 1-15). עוד ציין כי ההסכם (מ/ש3) היה אמור להיחתם וזה היה אמור להיות הסכם בין המבקש למשיב ולעדן (עמ' 14 ש' 24-25).

באשר לטענות שגנב כסף מן הקופה ואיים על המבקש, הודה כי לקח כסף מן הקופה ומהכספת של העסק במספר מקרים ובהיקף של 35-37 אלף ש"ח (עמ' 14 ש' 27-32; עמ' 15 ש' 1-10), ואף החליף את המנעולים במקום, אך את לקיחת הכסף עשה מבלי שהיה צריך לבקש אישור, ואת החלפת המנעולים ביצע בסמכות וברשות יפרח, ונוכח העובדה כי המבקש ביטל המחאות ששולמו למי שהמשיב "מבין שהוא קרוב אליהם". (עמ' 13 ש' 22-23; ש' 32-35). לשאלת בית המשפט השיב כי היות והוא הבעלים של המקום, גם בחלוקת הרווחים, הרי שיש לו סמכות לקחת כסף מהקופה (עמ' 13 ש' 22-23).

עוד ציין כי הגם שאין לו ייפוי כוח המסמיך אותו לפעול בשם החברה, הוא פעל כן נוכח היכרותו עם הספקים השונים (עמ' 17 ש' 1-3).

בבסיס טענות המשיב, טען כי מדובר למעשה בהתנהלות עסקית לקויה מצד המבקש, עת לא ממלא הוא אחר ההסכם העסקי שנכרת הלכה למעשה בין הצדדים.

עוד ציין כי מעבר להסכם (מש' 3) היו ברקע הדברים חוזים נוספים שהוא ביקש להעמיד אולטימטום באשר לחתימה עליהם, כדוגמת הסכם רכישה של המבקש ועדן את חלקו, או רכישה שלו את חלקם. אולטימטום זה, בא לידי ביטוי, אליבא דמשיב, בכך שהחליף את המנעולים של העסק.

כאשר נשאל על ידי בית המשפט מדוע לא פעל בראש ובראשונה לחתום על החוזה מול המבקש, ציין כי אכן זו טעות שלא עשה כן, אך נימק זאת בשל העומס הרב הקיים עליו בעבודה כאמור.

באשר לטענה כי איים על המשיב, הכחיש זאת וציין כי נוכח ממדי גופו, קולו הרם, וסגנון דיבורו, יכול והדברים הובנו כך על ידי המשיב. (עמ' 13 ש' 26-28).

3. דין והכרעה

ראוי לציין כבר בפתח הדברים, כי שני הצדדים - המבקש והמשיב - הותירו על בית המשפט רושם בלתי אמין, תוך שבעיקרי עדותם, נתגלעו בקעים סתירות ואי דיוקים.

הנתונים המרכזיים בסוגיה זו ביחס למבקש:

הבעלות על החברה - קיימת סתירה מהותית בין טענות המבקש באשר לבעלות על החברה, כפי שהדבר עולה בפרוטוקול, אל מול המסמכים שהוצגו. בעוד שהמבקש העיד כי מניות החברה למעשה מחולקות באופן שווה בינו לבין עדן, הרי שהמסמך שהוצג בנושא זה מש' 1, מעיד אחרת. מהמסמך עולה כי במועד בו נוסדה החברה, נתון שלא נסתר במסמך אחר (גם לא מב' 1), כלל השליטה בחברה הינו של עדן, בעוד שעדן והמבקש הינם דירקטורים בחברה. מעבר לעובדה כי נתון זה עומד בסתירה מהותית לטענות המבקש בדיון, הרי שנוכח זאת, לא ברור כיצד יכול כלל המבקש להגיש כל בקשה, לרבות הבקשה בהליך זה, בשם החברה או באשר לעסק שבניהולה.

הסברי המבקש באשר למועד בו הסכים עדן להעביר אליו את המניות כפי שצוין, אינו מותיר רושם ממשי, שכן הסבר זה לא גובה במסמכים תואמים, או בעדות עדן. נתון נוסף, שיש בו כדי לעמוד בסתירה באשר למכלול טענות המבקש בדבר פעילותו האסורה כביכול של המשיב, היא העובדה שמאשר המבקש בבית המשפט, כי המשיב הוא השוכר המקורי של הנכס בו העסק, וכי הסכם השכירות הוא על שמו של יפרח. עוד טען כי הוא מניח שיש אישור של יפרח

למשיב להיכנס לעסק.

הגשת התלונות במשטרה - גרסת המבקש, לפיה ניסוח התצהיר שצורף לבקשה, תואם את התלונות שהוגשו במשטרה, אינו נתמך במסמכים שהוגשו במסגרת בקשתו. אישורי התלונה במשטרה, אינם תואמים את הטענה בדבר סחיטה באיומים, אלא רק עוסקים בתלונות שהוגשו על ידי המבקש באשר לגניבה ואיומים כאמור. עצם העובדה שהמבקש התמהמה בהגשת התלונות במשטרה, נוכח אמירתו לבית המשפט כי היה הליך גישור בינו לבין המבקש, הליך שהחל לאחר שנועד למבקש על החלפת המנעולים, והתנהגותו האחרת של המשיב לכאורה, הינה נתון שיש בו כדי להצביע על היעדר חשש ממשי של המבקש מהמשיב.

לו אכן סבר המבקש כי קיים חשש ממשי, כפי שהצביע עליו בדבריו, חשש שהוביל אותו להדיר שינה מעיניו, ספק אם היה ממתין עם הגשת התלונות, או ממעיט בתיאור המעשה למשטרה כפי שעשה.

רכיב נוסף לעניין זה, עוסק באמירת המבקש עצמו, כי ביקש מהמשטרה שלא לזמן את המשיב לחקירה אגב תלונותיו. גם אמירה זו, היא בבחינת גורם המפחית הערכת מסוכנות המשיב בעיני המבקש, או לכל הפחות אי מתן אפשרות ממשית למשטרה לבצע את תפקידה כדיון, נתון הרובץ לפתח המבקש.

הבאת הבקשה בנתונים אלו לפתחו של בית המשפט, בנסיבות אלו, מעידה על העדר ניקיון ידיים מצד המבקש.

עצם העובדה כי הבקשה דנן הוגשה בבית המשפט דכאן, ולא בבית המשפט באילת, מקום הנכס, מקום מגורי המבקש והמשיב, וככלל המקום הטבעי יותר להגשת הבקשה (גם אם אכן קיימת סמכות מקומית כאמור גם לבית המשפט דכאן), יכולה גם היא להעיד על ניהול ההליך באופן בו הושם דגש על עצם אופן הגשת הבקשה יותר מאשר על מהותה.

עדותיו החסרה של עדן - נדמה כי אין חולק שעדותו של עדן, היא עדות מפתח בנסיבות אלו, במיוחד נוכח העובדה שהמבקש עצמו טוען כי את האיומים שמע עדן ולא הוא. העובדה כי המבקש טוען שעדן חושש להגיע, לא נתמכה במסמך או בראיה אחרת. ומכל מקום, גם לא הוכח כי חששו זה של עדן, ככל שקיים, מנע ממנו להגיע למצער למשטרה ולהגיש עדות או תלונה התומכת בגרסת המבקש. כאשר קיים עד שעדותו יכולה לשפוך אור על הסוגיה שבפני בית המשפט, והוא אינו מובא לדיון, הרי שבכך מוטל הדבר לפתחו של הצד שחדל בנושא.

הנתונים המרכזיים בסוגיה זו ביחס למשיב:

אי החתימה על ההסכם - נתון זה, הינו נתון משמעותי במיוחד, נוכח העובדה שהסכם זה, על פי ניסוחו, מהווה את הבסיס לכל ההתקשרות בין הצדדים. התקשרות שפרטיה שנויים במחלוקת. העובדה כי הסכם זה הונח בפני המבקש והמשיב לא עמד על הצורך בחתימה עליו, למרות שניסוחו של ההסכם תואם לכאורה גרסת המשיב להשתלשלות האירועים, והסברו הדחוק מדוע לא עשה כן, נזקפים לחובתו של המשיב. נתון זה, יש בו כדי לערער את האמינות שיכול בית המשפט להעניק למשיב ולגרסתו.

והרי ברי, כי לו סבר המשיב כי מדובר בהסכם שעל פיו יש לפעול, הרי שהיה עושה כל שלא ידו על מנת לדאוג

לחתום על ההסכם, ולא לדחות זאת בנימוק שלא היה לו זמן לכך. נתון נוסף בעל משמעות, היא טענת המשיב, במהלך חקירתו בבית המשפט, כי מעבר להסכם היו עוד שני הסכמים ברקע הדברים, ההסכם לקניית חלקם של המבקש ועדן, או מכירת חלקו של המשיב (כך לשיטתו) להם. מיותר לציין כי קיומם של הסכמים אלו, לכאורה, לא הוכח לבית המשפט.

טענת הבעלות על העסק או ניהולו - טענה זו של המשיב, על סמך המסמכים שהוצגו לבית המשפט

אין בה ממש ראיתי. אם קיימת מחלוקת עסקית באשר לבעלות כלשהי על העסק, הרי שהיא בפועל בין יפרח למבקש ועדן, ואין למשיב, גם אם מש/4 מייפה כוחו לפעול במקום כל נגיעה לנושא. גם אם סבר המשיב כי הוא הבעלים של המקום, ותלה הסברו בדבר שלא הוכח משפטית, הרי שיש בכך כדי להשליך במידה רבה על מידת מהימנותו.

גרסת המשיב, באשר לאופן ניהול העסק, לרבות בסיוע שהסתייע בגורם אחר בשם אוטמזגין, הינם נתונים שלא הוכחו כלל לבית המשפט, לא בעדות ולא במסמך מאמת, דבר שמקשה על בית המשפט לקבל כהווייתם.

גם כאן, ניתן לקבוע כי הכלל שצוין לעיל, באשר לאי הבאת עד שיכול לאשש טענה הנטענת כאמור, עומדת לחובת המשיב בנסיבות אלו.

גם טענת המשיב כי לקח את הכסף מהקופה או מהכספת באישור של יפרח, או פעל באופן דומה באשר להחלפת מנעולי העסק, הינה טענה שלא הוכחה לבית המשפט, באשר יפרח שנכח באולם בית המשפט, אף לא נתבקש להעיד או להגיש תצהיר מטעם המשיב. שוב אציין את משמעות הכלל של הימנעות מהעדה של עד התומך בגרסה אפשרית.

סיכום של דברים:

4.

נדמה לאחר עיון במסמכים שהוגשו לבית המשפט, ולאחר שבית המשפט התרשם מהעדויות שנשמעו, עולה כי במהותו הוכיח המבקש קיום סכסוך עסקי בינו לבין המשיב, ואולי גם ביחס למעורבים אחרים.

לא הוכחה, גם לא במאזן ההסתברות הנדרש בהליך אזרחי, כי קיימת הטרדה מאיימת מצד המשיב, הטוען לשיטתו לבעלות על העסק, או לכל הפחות להרשאה כדין לפעול באופן בו פעל.

במכלול הראיות שהובאו לבית המשפט, לא יכול בית המשפט לבחור גרסה אחת על פני רעותה, ולא יכול הוא לבסס החלטתו עת קבע כי המבקש והמשיב הותירו עליו רושם שאינו מספיק אמין.

כאשר מבקש בית המשפט להתרשם מהבקשה, שהוגשה בגדרי החוק למניעת הטרדה מאיימת, מתרשם הוא כי נעשתה במטרה להחליף כל סעד בהליך אזרחי אחר, שיכול והמבקש לא יכול להגישו ומשיקוליו.

העובדה כי המבקש לא עמד ברף הראייתי הנדרש ולא הרים את הנטל הראייתי כאמור, הרי שאין מקום בנסיבות אלו לקבוע כי יש מקום להיעתר לבקשה.

נדמה, כי ככל שקיים סכסוך עסקי בין הצדדים, שפרטיו פורטו כאמור לעיל, ייטיב המבקש סעד מבית המשפט, לפנות בהליך האזרחי המתאים ולבית המשפט שבמקום שיפוטו מתרחשת העוולה האזרחית, או הסכסוך האזרחי, ככל שמתרחשים.

בשולי הדברים, לאחר הדיון בבקשה, הגיש ב"כ המבקש הודעה נוספת לבית המשפט (זאת לאחר שביקש לפגוש במושב במעמד צד אחד וסורב), לפיה גם הבוקר פעל המשיב באמצעות שליחים להחליף את מנעול הכניסה לעסק.

מעבר לעובדה שהודעה זו הוגשה ללא תגובת הצד שכנגד, הרי שאין לבית המשפט כל אפשרות להעריך המידע בה, שממילא הגיע לידי המבקש גם הוא באמצעות אחר, ואינו נחלת ידיעתו המידית.

אין באמור בהודעה זו, כדי לשנות את מסקנת בית המשפט בנסיבות אלו.

משכך, בסיכום הדברים, איני נעתר לבקשה.

ניתנה והודעה היום ט"ו אייר תשע"ז, 11/05/2017 במעמד הנוכחים.

אמיר דורון , שופט

הוקלדעלידימגיצלחיאן